

A pápa egyháza és az Európai Unió

A pápa egyházát világszerte tisztelik és csodálják. Jól szervezettnek, sikeresnek és befolyásosnak, valamint méltóságteljesnek és tekintélyesnek látják. Az egymást követő pápák személye körül kialakult aura egyedi a Katolikus Egyházra nézve. Semmilyen más globális intézmény nem örvendhet ilyesminek. Morális kérdésekben megfogalmazott kijelentései komoly súllyal rendelkeznek. A pápaság annyira népszerű, hogy még az evangéliumi felekezetűek is elfogadják azt, főleg akiknek többsége abbahagyta tanainak megkérdőjelezését.

Miért kellene akkor nekünk a jelenlegi helyeselés áradatával szemben állást foglalnunk? Ezt azért tesszük, mert az Úr Isten azt parancsolta nekünk, hogy hirdessük az Ő igazságát és figyelmeztetéseit. Annyi minden nem az, aminek látszik. Hisszük, hogy a néhai nagy brit prédikátornak Dr. Martin Lloyd-Jonesnak igaza volt, amikor kijelentette, hogy a „Római Katolikus Egyház egy hamisítvány és utánczat; a legrosszabb és legördögibb típusú paráznaságot jelképezi... Teljesen bilincsbe veri saját embereinek lelkét, a kommunizmushoz és a nácizmushoz hasonlóan, és önmagában is egy diktatórikus rendszer.”¹

Pápai kijelentések Európáról

II. János Pál pápa Szűz Máriára bízta az új Európa jövőjét, 2003. augusztus 31-én. A Zenit, egy katolikus hírügynökség szavait idézve:

„Mária kezébe helyezte Európát, hogy ‘a nemzetek szimfóniájává váljon, a szeretet és béke civilizációjának kiépítésére elkötelezetten.’ Múlt vasárnap a szentatya szorgalmazta, hogy az Európai Alkotmány végső formája tartalmazza a kontinens keresztyén gyökereinek kifejezett elismerését, ami a ‘jövő garanciáját’ kell képezze.”²

Róma hivatalos tanítása világossá teszi, hogy „a kontinens keresztyén gyökereiről” szóló állítás csak látszat. Amikor a pápa vagy egyháza a „keresztyén” kifejezést használja, akkor mindig „római katolikust” értenek ezalatt. A Katolikus Egyháznak a közelmúltban kiadott egyik hivatalos rendelete elítéli „azt a tendenciát, melynek értelmében az Egyház hagyománya és tanítóhivatala kiiktatásával olvassák és értelmezik a Szentírást.”³ A Katolikus Egyház hivatalosan hirdeti, hogy Krisztus keresztyén egyháza a Katolikus Egyház. Rendeletében kijelenti:

„Ezért, Krisztusnak csak egy egyháza van, amely a Katolikus Egyházban él, amelyet Péter utóda és a vele közösségben levő püspökök kormányoznak.”⁴

Ahogy a nácik azt állították, hogy akik nem tartoznak az árja fajhoz azok nem emberek, éppúgy a Katolikus Egyház kijelenti, hogy a többi egyház nem igazi egyház. Hivatalos szavai ezek:

„az egyházi közösségek, amelyek nem őrizték meg az érvényes püspöki rendszert és az eucharisztiai misztérium eredeti és teljes lényegét, nem lehetnek egyházak a szó helyes értelmében. ...”⁵

Ugyanabban a dokumentumban, *Dominus Iesus* (2000. szeptember 5.), az 51. lábjegyzet egy rendeletre utal, amelyben ez áll:

„Kijelentjük, mondjuk, meghatározzuk és hirdetjük minden emberi teremtménynek, hogy üdvösségük szükségességének tekintetében teljes mértékben a római pápától függnek.”⁶

¹ *Bible League Quarterly* (20 Thistlebarrow Road, Salisbury SP1 3RT, Anglia), okt.-dec. 1981.

² Dátum: 2003.08.31 Kód: ZE03083104 <http://www.zenit.org/english/> 2003.03.09.

³ DOMINUS IESUS, 2000. szeptember 5., 4. paragrafus

www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_en.html

⁴ Ui., 17. paragrafus

⁵ Ui., 17. paragrafus

⁶ Henry Denzinger, *The Sources of Catholic Dogma*, ford. Roy J. Deferrari az *Enchiridion Symbolorum* írásból, 13. kiadás (B. Herder Book Co., 1957), #469

A Katolikus Egyház gondolatai tehát hivatalos rendeleteiben jutnak kifejezésre. Mihelyt a protestáns nemzetek elkötelezik magukat a létesülő európai szuperállam és alkotmánya mellett, életbe lép a Vatikán terve az Európai Unió újra történő „keresztényesítése” érdekében. A londoni *Sunday Telegraph* a következőképpen jellemezte ezt: „a pápa higgadtan készül annak a palástnak a felöltésére, amelyről komolyan azt hiszi, hogy isteni joga – a szent római uralkodó palástját, az Urál-hegységtől az Atlanti-óceánig uralkodva.”⁷

A Vatikán „egyedi hozzájárulása” az EU-hoz

Az EU már rendelkezik az egy nemzetté válás legtöbb tulajdonságával. Van útlevele, zászlója, közös pénzneme és himnusza. Alkotmányában körvonalazza a nemzethez szükséges további elemeket, mint például az elnököt, nemzetközi nagyköveteket és egy külügyminisztert. A Vatikán gondosan mellé áll mindennek, azt állítva, hogy ez „egyedi hozzájárulást jelent Európa felépítésében, amely legyen nyitott az egész világra.” A pápa a következőket állítja az *Ecclesia in Europa* dokumentumban:

„Mint egy és egyetlen, mégis jelenlevő az egyes egyházak sokszínűségében, a Katolikus Egyház egyedi hozzájárulást tud felajánlani egy olyan Európa építéséhez, amely legyen nyitott a világra. A Katolikus Egyház valójában a sokszínű kulturális kifejeződésekben megvalósuló lényeges egység modelljével szolgál, valamint a helyi közösségekben gyökerező, de nem csupán azokra korlátozódó egyetlen közösségre szóló tagság tudatával és minden megosztást túlszárnyaló egység tudatával.”⁸

„Európa egyes egyházai nem egyszerű ügynökségek vagy privát intézmények, hanem munkájukat egy bizonyos intézményi dimenzióban fejtik ki, ami törvényes elismerést érdemel a polgári törvénykezés igazságos rendszerei iránti teljes tisztelettel.”⁹

Az „egyes egyházak Európában” kifejezés egyszerű áltatás. A Vatikán önmagát tekinti az egyháznak, és hivatalosan kijelenti:

„a katolikus hívektől megköveteljük azt a vallomást, hogy történelmi kontinuitás áll fenn – az apostoli szukcesszió révén – a Krisztus által alapított egyház és a Katolikus Egyház között.”¹⁰

A kiadott rendeletekből világosan kiderül, azon túlmenően, hogy a Katolikus Egyház magát a világra nyitott Európa építésében egyedi hozzájárulást nyújtó intézménynek tartja, „törvényi elismerést” követel magának saját „polgári törvénykezésével” összhangban. Ez volt az évszázadokon átívelő vatikáni politika manipulációjának alapja. Miközben Róma gondosan előkészíti saját törvényes helyét, nem tűr maga mellett riválisokat – „az egyházi közösségek, amelyek nem őrizték meg az érvényes püspöki rendszert, nem egyházak a szó helyes értelmében.”¹¹ Minden bizonnyal őket nem is kell bevonni a világra nyitott Európa építéséhez egyedi hozzájárulást nyújtó intézmények közé!

Adrian Hilton a következőképpen figyelmeztetett a *The Spectator* egyik cikkében:

„Az európai vallási egyesülés kérdését még szigorúbban eltitkolták, mint a politikai egyesülés terveit, de a katolikus Európa kialakulása biztosra vehető. A pápa követelése, hogy ‘Isten’ szerepeljen a készülő európai alkotmányban, visszhangra talált sok vezető katolikus politikusnál és püspöknél. Miközben az ilyen utalás a felszínen csupán Európa ateistáit és humanistáit sértené, észre kell venni, hogy, amikor a Vatikán Istenre utal, akkor önmagát Isten tévedhetetlen földi helyettesítőjének képzelet és az isteni megnyilatkozás vezető szervének. Valóban, a *Dominus Iesus* [2000. szeptember 5] irat szerint az egyetlen közvetítő Isten választottainak üdvösségében, hangsúlyozva, hogy minden egyéb egyház, az Anglikán Egyházat beleértve, ‘nem egyházak a szó helyes értelmében’.”¹²

⁷ *Sunday Telegraph*, 1991.07.21.

⁸ *Ecclesia in Europa*, 116. paragrafus, www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/apost_exhortations/documents/hf_jp-ii_exh_20030628_ecclesian-in-europa_en.html 2003.09.23.

⁹ Ui., 20. paragrafus, 2003.07.15.

¹⁰ DOMINUS IESUS, 16. paragrafus

¹¹ Ui., 17. paragrafus

¹² Adrian Hilton, „Render unto the Pope”, *The Spectator*, 2003.08.30.

Az Európának szánt üzenet valódi értelme

Az *Ecclesia in Europa* nyilatkozat II. János Pál pápa egyik legügyesebb munkája az összes közül. Valódi mestermű, amely állítólag a keresztyén üzenetet hirdeti, miközben a pápaság rítusait és szertartásait tanítja. Például a „reménység evangéliuma” fogalom negyvenszer fordul elő az iratban. Az üzenetet azonban nem a reménységé. Az egész egy ügyes tettetés. Például a 74. paragrafus a következőket mondja bevezetésként: „a sákrámentumok celebrálásának kiemelkedő helyet kell biztosítani, mivel ezek Krisztus és az egyház cselekedetei Isten dicsőítésére, az emberek megszentelődésére és az egyházi közösség felépülésére rendelve.” A pápa így tehát a tárgyi, jelképes sákrámentumokat tünteti fel az üdvösség hatékony okaiként. A Krisztus Jézus iránti közvetlen engedelmesség helyett, amit a hit evangéliuma követel, a sákrámentumokról azt állítják, hogy „Krisztus cselekedetei”. Ebben van a Vatikán fondorlata a „reménységet” illetően. Az ilyen sákrámentumokról jelentik ki a hivatalos tanításban, hogy szükségesek az üdvösségre:

„Az Egyház megerősíti, hogy az Újszövetség sákrámentumai szükségesek a hívők üdvösségére. A 'szentséges kegyelem' a Szentlélek kegyelme, amit Krisztus adományoz és minden sákrámentumnak tulajdona.”¹³

Félretéve Isten közvetlen munkálkodását Jézus Krisztusban, a Katolikus Egyház sákrámentumai megkísérlik papságától és közbenjárói hatalmától meglopni Krisztust. A Katolikus Egyház megkísérli Isten Szentlelkét meglopni sajátos megszentelői munkájától, kegyelmet közvetítő erejét saját szertartásainak tulajdonítva. Ily módon megkísérli az Atya Istent is meglopni a bűnösök megigazításának és a megbocsátásnak előjogától. Ez a valóság a „reménység evangéliumának” fogalma mögött, amely teljesen átjárja az Európának szánt pápai üzenetet. Az évszázadok során a Katolikus Egyház saját sákrámentumaival helyettesítette az evangéliumot, következetesen megalázva Isten kegyelmét. A pápa Európának szánt memoranduma szégyenletes és elítélendő Isten és ember előtt.

A történelem egy jelentős pillanatához értünk el, amikor újra felemelkedik a szent római birodalom egy európai szuperállam köntösében. Történelme során a pápaság mindig önkormányzó és legyőzhetetlen maradt minden korlátozó erő ellenére, az evangéliumban található isteni erőt kivéve. A Bibliában hívő emberek tudatában kell legyenek a mostani idők jelentőségének. Nagyon is szükséges az EU történelmének tanulmányozása, hogy meglássuk Róma csalárdságának végkifejletét.

Az EU rövid történelme

A II. világháborút követő rombolás, pusztulás és hatalmas emberi veszteség láttán, az államférfiak és a politikusok elhatározták, hogy ennek soha többé nem szabad előfordulnia. Sir Winston Churchill azt javasolta 1946-ban egyik híres beszédében, amelyet a svájci Zürichben mondott el, hogy „egyfajta Egyesült Európai Államokat kell kiépítenünk”. Az euro-támogatók lelkesedése ellenére, ez nem jelentette Britania elkötelezettségét egy európai projekt mellett. Churchill független, szuverén, szabad nemzetekből álló Nyugat-Európáról álmodott, és nem egy föderalista, antidemokratikus szuperállamról. A nemzetek együtt az eddig még soha nem tapasztalt összefogás és összhang célja felé haladtak volna.

1950-ben a Schuman-terv javasolta a német és francia szén- és acélipar nemzetközi összefogását, hogy lefektessék az európai gazdasági egyesülés alapjait. A két örökös ellenség gazdaságainak részleges egyesítése biztosítaná a köztük meglévő békét. A francia külügyminiszter, Robert Schuman és a német kancellár, Konrad Adenauer aláírta a *Párizsi Egyezményt*, mint a francia-német szén- és acélszövetség társalapítói. Jean Monnet és Paul Henri Spaak kollegáikhoz hasonlóan, mindketten hithű katolikusok voltak, akik osztották a háború utáni pápák elképzelését Európa újrakatolicizálásáról és egyesítéséről. Adenauer és Schuman, Alcide de Gasperivel együtt, mint a

¹³ *KEK*, #1129

három „alapító atya”, nemsokára szentekké lesznek avatva a Vatikában, az új Európa „római katolikus elveken” történő megalapításáért.

Az *Európai Gazdasági Közösség* (EGK), amely 1957-ben a *Római Egyezmény* alapján született, magába foglalta Olaszországot, Hollandiát, Belgiumot és Luxemburgot, akik így Franciaországhoz és Németországhoz csatlakoztak, megszüntetve a tagállamok közötti kereskedelmi korlátokat és egyesítve gazdasági politikájukat. Azok előtt, akiknek volt elég cérnájuk az egyezmény hosszú és terebélyes dokumentumát végigolvasni, világossá vált, hogy a projekt célja mindig is a politikai egység elérése volt a gazdaság palástjába öltöztetve.¹⁴

1962-ben, egy közös mezőgazdasági politikát kialakítva, bevezették a közös európai piacot, közös árszabályozással, amely következetesen a francia mezőgazdászokat pártfogolta. A *The Northwest Technocrat* a következő módon kommentálta annak idején az európai projekt alakulását: „a fasizmus újjászületőben van Európában, egy tiszteletre méltó üzleti áruhában és a Római Egyezmény végül teljes mértékben gyakorlatba lesz ültetve. Nem foszlott szét az álom a hatalomba visszatérő szent római birodalomról, amely képes hogy uralkodjon és vezesse az ún. nyugati világ keresztyén emberiségének erőit, hanem továbbra is itt várakozik, a kontinentális Nyugat-Európa mindegyik nemzeti fővárosának előszobájában, mivel a Közös Piac vezetői eltökéltek a szent római birodalom helyreállítására, akármibe kerüljön is az!”¹⁵

Majdnem harminc évvel később, a londoni *Sunday Telegraph*, ugyanazt az aggodalmat fejezte ki egyik vezércikkében, „Egy Szent Európai Birodalom most?” címmel. Többek között ez állt benne:

„A Vatikán köztudottan évszázadokban gondolkozik. II. János Pál pápa személyében a modern idők 'legpolitikusabb' pápájával van dolgunk. A Közös Piac föderalizálódásában, valamint a kelet-európai országok közeljövőben történő csatlakozásában és a Szovjetunióban észlelhető nyugtalanságban a pápa a katolikus politikai hatalom helyreállításának legnagyobb lehetőségét látja Napoleon bukása vagy az ellenreformáció óta... A Közös Piac maga is katolikus politikusok inspirációja volt – mint például a németországi Adenauer, Paul Henri Spaak, Jean Monnet és Robert Schuman.... Az Európai Közösség Szociális Chartája és Jacques Delors (az Európai Bizottság elnöke) szocializmusa katolikus szociális doktrínával telített. Ha az európai föderalizmus győzedelmeskedik, az EK valóban egy birodalom lesz. Azonban hiányozni fog a császár: de ott lesz a pápa. Nehéz elképzelni azt, hogy Wojtyła mindezt nem sejtí.”¹⁶

Harold Wilson miniszterelnök 1967-ben bejelentette, hogy Nagy-Britannia szeretne csatlakozni az Európai Közösséghez (a Közös Piachoz). Egy népszavazás során a brit nép ezt azzal a hittel szavazta meg, hogy egy szorosabb kereskedelmi kapcsolatrendszerhez csatlakozik, egyfajta klubhoz, nem pedig egy szuperállammá fejlődő szervezethez. Sajnos a *Római Egyezményt* sem olvasta el több ember a '60-as években, mint a *Mein Kampf* a '30-asokban. A politikusok és a közvéleményformálók, akiknek több ismeretüknek kellett volna lennie, elfogadták azokat a biztosítékokat, amelyek szavatolják, hogy az EK-hez való csatlakozás nem fog a szuverenitás csökkenésével járni.

Edward Heath miniszterelnök, akik határozottan többet tudott e dolgok felől, 1973-ben beléptette Nagy-Britanniát az EGK-be. Írország és Dánia ugyanabban az évben csatlakozott. 1979-ben megalakult az Európai Parlament Strasbourghban, az első közvetlen választások után. A „gazdasági” kifejezést gondosan ejtették a projekt címéből, amely ezután az *Európai Közösség* (EK) nevet tartalmazza. Görögország 1981-ben csatlakozott az EK-hez, ami egybeesett a *Single European Act* megszületésével, amely lehetővé tette a végrehajtó, törvénykezési és jogi hatalmak fokozatos átruházását a tagoktól az EK „intézményeire”. Spanyolország és Portugália 1986-ban csatlakoztak az

¹⁴ *Treaty of Roma*, 164-188 cikkelyek.

¹⁵ *The Northwest Technocrat*, 1962

¹⁶ *Sunday Telegraph*, 1991.08.25.

EK-hez. Ezzel kialakult a tizenkettes létszám. 1990-ben Kelet-Németország is csatlakozott az egyesült Németország részeként.

1992. februárjában került sor a hollandiai Maastrichtben a *Maastrichti Egyezmény* vagy más néven az Európai Unió Egyezményének aláírására, a tagállamok külügy- és pénzügyminiszterei részvételével. Célja, hogy a tizenkét nemzetet a gazdasági és kereskedelmi kérdéseken kívül, sok egyéb kérdésben is együttműködésre vagy „szorosabb egységre” kötelezze. Ennek érdekében az EK-t átkeresztelték *Európai Uniónak*. A Maastrichti Egyezmény megalapozta a gazdasági és monetáris egységet, ami végül a tagállamok részéről egy közös pénznem bevezetéséhez vezetett. A vallási dimenzió, noha nem kifejezetten, de kulcsszerepet játszott ebben a folyamatban. Az európai vezetők között azok, akik a legbefolyásosabbak voltak a maastrichti terv előmozdításában, olyanok vannak, mint Jacques Delors és a holland miniszterelnök Ruud Lubbers (mindketten jezsuita neveltetésűek), valamint a német, hithű katolikus, Kohl kancellár és Spanyolország miniszterelnöke, Felipe Gonzales. Ennek a négy vezetőnek mindegyike a római katolikus szociális mozgalom terméke, akik azt hiszik, hogy „nincs nemesebb feladat kontinensünk egyesítésénél” és akik az egyesült Európa gondolatát lényegében katolikus fogalomként értékelik.

Ezután jött létre az *Amsterdami Egyezmény*, amelyet 1997-ben írtak alá, és ami egy újabb lépést jelentett a „szorosabb egység” felé. Ez lényegében a szuverenitás csökkentését jelentette, a közösség *acquis communautaire* elvét követve (ami azt jelenti, hogy „**amit elértünk, azt már nem lehet elvenni**”). Az Amsterdami Egyezmény még több hatalommal ruházta fel a nem választás útján megalakult Bizottságot és főleg a szintén választások nélkül hivatalba iktatott elnököt, aki az egyezmények kezdeményezője, adminisztrátora, közvetítője, tárgyalófele és öre volt. A *Nizzai Egyezmény*, amelyet Tony Blair miniszterelnök is aláírt 2000 decemberében, volt az utolsó ebben a sorban, amely szintén csökkentette Nagy-Britannia szuverenitását. Nizzában alakult meg végsősoron és visszavonhatatlanul a szuverén, federális EU állama. Egy új európai büntető törvénykönyv, *Corpus Juris*, veszi majd át a brit klasszikus, időtálló büntető törvénykönyv helyét. Lényeges elemek, mint például az esküdszék által történő kihallgatás és a habeas corpus¹⁷ hiányoznak az új törvénykönyvből.¹⁸

Az EU teljhatalma

Még a Nizzai Egyezmény érvénybe lépése előtt, az EU alkotmányozó bizottsága, a Konvent, a néhai francia elnök Valery Giscard d'Estaing vezetésével, összeállította az európai alkotmány első vázlatát, 2002. októberére. 2003. január 13-án létrejött a végleges változat, *Az Európa Alkotmányát megalapozó Egyezmény*. Idézzük a londoni *Daily Telegraph*ből:

„Beethoven Örömdójának hangnemében hirdette ki tegnap a Konvent a megegyezést Európa jövőjéről, amely egy hatalmas, 450 millió polgárt számláló, keletet nyugattal egyesítő Európai Unió írott alkotmányában konkretizálódott. Valery Giscard d'Estaing, a 105 tagot számláló testület elnöke, beszédet mondott: ‘Elvetettünk egy magot és biztos vagyok abban, hogy a mag kikel és gyümölcsöt hoz. Európa hangja hallható és megbecsült lesz a nemzetközi porondon. Egy félig kiformálódott Európa helyett van egy teljes Európánk, amely legális identitással, közös pénznemmel, közös igazságüggyel, és nemsokára saját védelmi erővel rendelkezik.’ Nem volt szavazás. A 16 hónapon keresztül tartó heves vitákban kirajzolódó diktatórikus stílusáról ismert Giscard, egyszerűen konstatálta a konszenzust a politikusok és a nemzeti küldöttek között. Kevesen voltak hajlandók ünneprontónak lenni ... Az alkotmány teljes „jogi személyiséget” kölcsönöz az EU-nak és elrendeli, hogy az EU törvények elsőbbséget élvezzen a tagállamok törvényeivel szemben. Ez megtiltja Westminsternek [az

¹⁷ Egy 1679-es angol törvény, amely szerint bírói elfogatóparancs nélkül senkit személyes szabadságától megfosztani nem szabad (magyarul „a test legyen a tiéd”).

¹⁸ Lásd Frederick Forsyth „The Abolition of Habeas Corpus” és Lord Stoddart a Corpus Jurisról, www.bullen.demon.co.uk 2003.11.18.

angol parlament], az önrendelkezést a nemzeti élet legtöbb területén – mezőgazdaság, igazságügy, energia, szociális politika, gazdasági kohézió, szállítás, környezetvédelem és az egészségügy egyes aspektusai –, hacsak Brüsszel nem mond le saját hatalmáról.”¹⁹

„Ha elfogadják az új alkotmányt, az EU nem lesz többé egy szövetséges intézmény, amelyben a tagállamok megegyeznek, hogy bizonyos hatalmat kölcsönözzenek Brüsszelnek, bizonyos célok érdekében, azzal a kitéttel, hogy ez bármikor visszavonható. Az EU maga lesz majd a hatalom kútfője, a nemzetközi egyezmények aláírására saját jogkörrel rendelkezve. Lesz saját elnöke, külügyminisztere és külügyi politikája; saját parlamentje, legfelsőbb bírósága, zászlaja, himnusza és pénzneme. Szuverén állam lesz, valójában egy föderális nagyhatalom. A tagállamok, akiknek alkotmánya alárendelt lesz ennek a magasabbrendű alkotmánynak, megszűnnek szuverénnek lenni. Az új rend visszafordíthatatlan lesz. Giscard világossá tette, hogy a nemzeti vétó 50 új területen szűnik meg, beleértve a bevándorlást és a menedékjogot.”²⁰

Az új alkotmány szabályai mellett egyetlen nemzet sem léphet majd ki az EU-ból, csak a tagállamok kétharmados egyetértésével.

Ugyanaz a szellemiség – a dominálás szelleme

Az EU kompetenciát nyer „a külügyi politika minden területén, beleértve a közös védelmi politika progresszív megalkotását is”; noha a fő döntéseket egyhangúlag kell meghozni. Az Európai Bíróság, amely széleskörű hatalomra tesz szert, biztosítja majd, hogy a tagállamok „aktívan és feltétlenül támogassák az EU közös külügyi és biztonsági politikáját”. Az alkotmány vázlatának 8. cikkelye, amely a tagállamoktól megköveteli a „lojális együttműködést az Unióval”, megerősíti az EU törvényeinek felsőbbrendűségét a tagállamok törvényei fellett.²¹ Egy EU-s főügyész képes lesz „határokon túlra nyúló” ügyeket felgöngyölíteni, ami lehetővé teszi Brüsszelnek, hogy a legfelsőbb bírói testület legyen EU-szerte. Az alkotmányból hiányoznak a komoly demokratikus dimenziók és egyértelműen úgy fogalmazták meg, hogy erősítse az EU hatalmi strukturáját az európai elit javára. A szándék kétségtelenül az, minimális demokratikus eszközökkel szavazzassák ezt meg.

Az abszolút önkényuralom ezen szellemisége, amely az EU-t irányítja, félelmetesen hasonlít a Vatikánban uralkodó szellemiséghez: „A szentszék felett nem ítékezhet senki.”²² Ez a „nem tartozunk felelősséggel senkinek” hozzáállás volt mindig is a Katolikus Egyház pecsétje, amelyet a történelem lapjain hagyott. Törvényei azt is kijelentik: „Egyedül a római pápa joga az 1401. kánon által említett esetekben ítékezni: 1. az államban a legmagasabb polgári tisztségeket betöltők fölött.”²³ A zsarnokság ugyanazon szellemisége, amely mindkét rendszerben felüti fejét, hangosan figyelmeztet, hogy legyünk nagyon óvatosak.

„Ezer év történelmének elhagyása”

Az új alkotmány életbeléptetésének egyezménye, amelyet a kormányközi konferencia fogadott el 2004-ben, sokkal kiterjedtebb, mint bármelyik korábbi egyezmény. Derek Heathcote-Amory, az alkotmányozó konvent egyik néppárti képviselője, helyesen állította, hogy „ez kiterjedtebb lesz, mint a Maastrichti, az Amsterdami és a Nizzai Egyezmény együttvéve.” Az ekkora változások következményeit, „ezer évnyi történelem elhagyását”, nem értette meg igazán a brit nép többsége.

¹⁹ Ambrose Evans-Pritchard, „Few willing to spoil the party for Giscard” in www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2003/06/14weu14.xml 2003.06.17.

²⁰ Ambrose Evans-Pritchard: www.worldwatchdaily.org/index.cfm/fuseaction/home.sa/a/9699 2003.07.07. Lásd még Noel Malcolm *Daily Telegraph* 2003.07.28. ‘A Federal Constitution with the Heart of a Manifesto’

<http://www.telegraph.co.uk/opinion/main.jhtml?xml=%2Fopinion%2F2003%2F07%2F28%2Fdo2801.xml> 2003.11.17.

²¹ www.euroscop.dircon.co.uk/corpus4.htm 2003.11.18.

²² *Kánonjog*, latin-angol kiadás, új angol fordítás (Wash. DC: Canon Law Society of America, 1983), 1404. kánon.

²³ 1405. kánon, 1. fejezete állítja: „megfelelő és kizárólagos jogon az Egyház ítéletet hoz: 1. a lelki kérdésekben vagy azokhoz kötődő egyéb kérdésekben.”

Apránként, egyezményről egyezményre, előbb az EGK, majd EK, végül az EU formájában; az emberek megszokták Európát, sőt már rá is untak; és a Brüsszelből érkező megannyi félelmetes híresztelésnek köszönhetően, hozzászórtak a függetlenséget és szuverenitást fenyegető veszélyekhez, valamint az euroszeptikusok riogatásához. Emberemlékezet óta mindig is ez ment – és végül Nagy Britannia mégis csak a világ negyedik legnagyobb gazdaságával rendelkezik a világon, amely mindeddig virágzott. A gond csupán az, hogy a farkas most tényleg az ajtó előtt áll!

Sokan azok közül, akiknek kedves a brit függetlenség és nem akarnak lemondani arról, amiért két világháborúban küzdöttek, felismerik mindezt. Ha az európai alkotmányt ratifikálja a brit parlament, akkor először fordul elő az, hogy az Egyesült Királyság elfogad egy teljesen írott alkotmányt. Hogyan fogadhat el Nagy-Britannia egy ilyen alkotmányt, ha korábban sosem volt ilyesmilye? A válasz egyszerűnek tűnik. Az emberek hozzájárulásukat kell hogy adják. Ha azonban a laburisták kormányon maradnak, akkor nem lesz népszavazás. Tony Blair, aki állítólag arról álmodik, hogy az „Európai Egyesült Államok” elnöke lesz, világosan közölte, hogy nem lesz népszavazás. Nem kívánja ezt, mert akkor nem nyerhet. Egy népszavazási hadjárat azt is feltárná az emberek előtt, hogy mi vár rájuk és mi történt eddig. A miniszterelnök, mielőtt hivatalba lépett 1997-ben, egyetértett azzal, hogy tartsanak népszavazást a közös pénznemről, de mindeddig habozott a kérdésben, mivel „a feltételek nem adóttak” – ami ismét csak azt jelenti, hogy jelen pillanatban elvesztené a szavazást.

Az EU hatalmának szimbólumai

Az Európai Parlament székhelye a franciaországi Strasbougban van. A város a francia-német integrációról szőtt álmodot jelképezi, ami egyúttal az egykori Szent Római Birodalom lényegét képviseli. 2000 decemberében itt nyitotta meg új parlamenti épületét az Európai Unió. Pieter Breugel, holland művész, Bábel tornyát ábrázoló híres festménye után mintázták. Breugel festménye egy befejezetlen tornyot ábrázol, az új EU-s épülethez hasonlóan, amelyet szándékosan a festmény utánezataként építettek. A parlamenti épületen kívül Európa istennő szobra található, aki egy bikán ül. Az épület belsejében, a domban, egy hatalmas festmény található: a Fenevadon lovagló Nő. A fenevadon lovagló nő jelképe megjelenik egyes két eurós érméken is.²⁴

Ugyanazok a jelképek jelentek meg európai bélyegeken, beleértve a brit bélyegeket is, amelyeket 1984-ben adtak ki az európai parlamenti választások második fordulójának emlékére. Az ilyen jelképrendszer tudatos használata az EU részéről azt a benyomást kelti, hogy Európa mindenáron uralkodni akar. A Bibliában, a Jelenések könyve 17. részében található meg a fenevadon lovagló nő. A Katolikus Egyházzal történő azonosítása már rég egyértelmű volt a hívő emberek számára. A bibliai prófécia ezen értelmezése nagyon megerősítette a Reformációt. Egyedül a pápai Róma az a város, amely hét dombon fekszik, egy vallásos rendszerrel, amelynek papjai „bíborba és skárlátba” öltöznek, egy polgári állammal „*akivel paráználkodtak a föld királyai*”, történelmileg pedig kezeire a bibliahívők vére tapad, „*az asszony részeg vala a szentek véréből, és a Jézus bizonyágtevőinek véréből.*” A pápista Róma az egyetlen globális vallási rendszer, amely magát és szűz istennőjét „anyának” nevezi.

A történelem leleplezi a most zajló eseményeket is

Az európai történelem rövid áttekintése segít abban, hogy a pápaságot beazonosítsuk a Szentírás segítségével. A Római Birodalom összeomlása után az ötödik században, a pápaság ugyanazt a hatalmi jogkört igyekezett kialakítani, amellyel a cészárok rendelkeztek (valójában az egymást követő pápák ugyanazt a nevet használták – *Pontifex Maximus*). Ezt a földi és a lelki jogkörök összekötésével érték el, maguknak tulajdonítva istenkáromló módon a „Krisztus vikáriusának” tisztségét. Ebben a hamis szerepben, néhány évszázad leforgása alatt, képesek voltak Európa királyait leigázni, akik hűbéreseiké

²⁴ Ezek az EU-s jelképek láthatók az interneten is: www.pointsoftruth.com/beastarises.html 2003.07.07.; <http://fp.thebeers.f9.co.uk/europe.htm> 2003.07.07.; <http://groups.yahoo.com/group/PatriotSaints/message/270> 2003.07.07.; www.ianpaisley.org/article.asp?ArtKey/eu4 2003.07.07.

váltak.²⁵ Így tehát az „Anyaszentegyház” századról századra, sikeresen terjesztette ki hatalmát, magának tulajdonítva a polgári kormányok jogköreit. A vallás áruhájában saját hierarchikus kormányzási rendszereit érvényesítette, kimerítő pénzügyi követelményeivel, minden egyes európai királyságban. A polgári és a szent dolgok összeolvasztása képezte azokban a sötét korszakokban a Vatikán módszerét, amelyeknek nehezen lehetett ellenállni. Sajnos ez ma is így van, és újra megismétlődik, mielőtt a hatalom és az ellenőrzés megszilárdul az új „Európai Egyesült Államokban”. „*Semper eadem*”, Róma sosem változik.

A politikai és lelki erők folyamatos keverése a pápaság kétszínűségére vall, amit a legjobban az Isten Igéje ír le a Jelenések 17-ben. János apostol látta a tíz szarvú fenevadat, amely a Római Birodalmat jelképezi, melynek hátán bíborba és skarlátba öltözött asszony ült, arannyal, drága kövekkel és gyöngyökkel borítva. Ez az asszony egy parázna, minden paráznaságnak és utálatosságnak anyja, a királyok szeretője, irgalmatlan üldöző, Krisztus Jézus szentjeinek és mártírjainak véréből megrészegülve. Az angyal ezt mondta Jánosnak: „*A hét fő a hét hegy, amelyen az asszony ül.*” Ennek az egyedül jelenségnek a megmagyarázására és a talány feloldására, az angyal hozzáteszi: „*És az asszony, amelyet láttál, ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain.*” (7. és 18. v.). A város vitathatatlanul Róma. A parázna homlokára írt név „titok”. A város nem lehetett a pogány Róma, hiszen ezt nem övezte titok. Ellenben a pápai Róma valóban titokzatos és továbbra is megfoghatatlan. Babilon a Jelenések könyvében egy város és egyben egy parázna. Jeruzsálem, ugyanebben a könyvben, egy város és egyben egy menyasszony. Babilon a földi királyok csaló szeretője; Jeruzsálem a királyok Királyának szűz menyasszonya. Az ellentét egyház és egyház, a hűséges egyház és a hitehagyott egyház között áll fenn.

A lobogó – egy másik EU-s lelki jelkép

Az Európai Unió lobogója, a körben elhelyezett tizenkét csillaggal és kék színével a szűz Mária fejét körülvevő glória katolikus hagyományából ered.²⁶ A csillagok száma abból a hiedelemből ered, hogy a tizenkettes szám a tökéletesség és a változhatatlanság jelképe. Ezen jelképek mögött megtalálható politikai célokról sokat vitatkoznak; bibliai jelentőségük azonban sokatmondó. Az Európai Unió által kiadott *Europe's Star Choice* szerint: „A lobogó gyökerei a római katolicizmusba nyúlnak vissza, onnan meríti szimbolikáját, és a római katolikus ideált jelképezi.” A glória formájában elhelyezkedő csillagok gondolatát a szűz Máriáról alkotott festményekből merítették, amelyek közül a leghíresebb az *Európai Tanács* vitráláján helyezkedik el, a strasbourgi katedrálisban.

Az EU közös piaca, szociális fejezete és szubszidiaritása mind a katolikus szociális tanításokból vett fogalmak, XI. Pius pápa szülöttjei az 1930-as évekből, amelyeket a Vatikán által megtúrt hitleri Harmadik Reich is átvett. A náci pénzügyminiszter Walther Funk, a hitleri „Új Európa” felvázolójaként, kiadott egy kompendiumot 1942-ben, amely részletes terveket tartalmazott egy olyan Európáról, amely kísértetiesen hasonlít a most keletkező Európára. Funk írásának néhány alcíme: „Az Európai Gazdasági Közösség”, „A Közös Európai Pénz”, „Az Európai Valutaváltási Arányok Harmonizációja”, „Közös Munkapolitika” és „Európai Regionális Elv”. Ez utóbbi Európa Regionális Politikája címen vált ismertté – Angliát például hét régió váltja fel, amelyek Skóciával, Wales-szel és Észak-Írországgal együtt tíz régiót tesznek ki. Ezek együtt majd átveszik az Egyesült Királyság helyét!

A Harmadik Reichot követi majd a Negyedik

A Harmadik Reich, az EU-hoz hasonlóan, a Római Birodalom újraélesztésének kísérlete volt. A Vatikán stratégiájának és a Katolikus Centrum Párt hallgatóságos beleegyezésének köszönhetően Hitler

²⁵ Bővebben a J. A. Wylie könyvében, *The History of Protestantism* (Rapidan, VA 22733: Hartland Publications, 2002), eredetileg megjelent 1878-ban. Négy kötet, különösen az I. kötet, 3. fejezete: „Development of the Papacy from the Time of Constantine to Hildebrand”.

²⁶ Bővebben az Adrian Hilton könyvében, *The Principality and Power of Europe: Britain and the emerging Holy European Empire* (Box 67, Ricksmanworth, Herts WD3 5SJ, U.K.: Dorchester House, 2000), 55. o.

hatalomra jutott. Ebben a stratégiában szerepet játszott Franz von Papen birodalmi kancellár és Msgr. Pacelli, pápai nuncius, a későbbi XII. Pius pápa. Von Papen úgy vonult be a történelembe, mint az a férfi, aki megszerezte Hitlernek a kétharmados többséget, aki aláírta azt a törvényt, amely azt az állam fejévé tette, és egyben felelős volt a Rómával 1933-ban kötött roppant fontos konkordátumért. Kijelentette: „a Harmadik Reich az első hatalom a világon, amely gyakorlatba ülteti a pápaság fennkölt elveit.”²⁷ Ismerve a náci atrocitások miatt rá nehezedő felelősséget, hihetetlen, hogy mégis felmentették Nürnbergben és később XXIII. János pápa kincstárnoka lett. Pacelli, aki XII. Pius pápaként, hírhedtté vált a holokauszt ügyében és a fasiszták által elkövetett egyéb szörnyű bűntett esetében tanúsított hallgatása miatt. Széleskörű tiltakozást váltott ki később a Vatikán kísérlete, hogy kanonizálja őt.

A náci vezetőség nagyrészt római katolikus volt. Hitler és Himmler erőteljes jezsuita befolyás alatt voltak, Mussolinihoz hasonlóan, akinek gyóntató atyja szintén jezsuita volt. Hitler ezt mondta Himmlerről: „benne a mi Loyolai Ignácunkat látom.”²⁸ Goebbels József szintén jezsuita neveltetésben részesült, Walter Schellenberghez hasonlóan, aki az SD-t (Sicherheitsdienst), az SS biztonsági szolgálatát vezette. Utóbbi, mielőtt halálra ítélték volna Nürnbergben, az emberiség ellen elkövetett bűntettért, kijelentette: „Himmler a jezsuita rend elvei szerint építette fel az SS szervezetet. A Loyolai Ignác által előírt szabályok és lelki gyakorlatok képezték azt a mintát, amelyet Himmler pontosan lekopírozni igyekezett.”²⁹

A történelem figyelmeztető leckéje az, hogy azok az antidemokratikus rendszerek, amelyeknek vezetői hűséget fogadtak a pápának vagy „a pápaság fennkölt elveit” gyakorolják, az egyén szabadságát fenyegetik, vallási üldöztetésekre is elszánva magukat. Például az inkvizíció életben volt és jól működött a Balkánon az 1940-es években is. „Áttértek vagy meghaltok” szöveg a parancs a 900.000 ortodox szerbnek az újonnan létesült horvát államban, amelyet Anton Pavelic, náci bábú és Alois Stepinac érsek, római katolikus prímás vezettek. 200.000-en „tértek át”; 700.000-et, akik a halált választották, megkínóztak, lelőttek, élve megégettek vagy eltemettek. Ez a szörnyű üldözés, amelyet főleg az usztasa papok és szerzetesek hajtottak végre „Krisztus és Horvátország győzelmére”, magában foglalta a háború legkegyetlenebb atrocitásait: a csonkítások a lehető legborzasztóbbak, a barbarizmus pedig rettenetes volt.³⁰

Kevés ember tudja, hogy mi történt Horvátországban a II. Világháború idején: az onnan érkező híreket egyszerűen elfojtották. Azt sem tudják, hogy mi történt valójában a Balkánon az 1990-es években. Nagyon tanulságos tény Horvátország független államként történő újjáalkulása, Jugoszlávia szétesése idején. Az Európai Unió, amelyet akkor Németország vezetett, figyelmen kívül hagyta Nagy-Britannia és más nemzetek tiltakozását, akik nem akarták hogy létrejöjjenek az új államok. A Vatikán elsőként ismerte el az újjászületett Horvátországot. A *Sunday Telegraph* egyik szeptemberi számában, 1991-ben, Andrew Roberts történész meglepődésének adott hangot:

„majdnem a teljes nyugati média a horvátok támogatását választotta.... mégis hogyan kellene reagálnak a szerbek, ha megszületik az a döntés, hogy a horvát nemzeti lobogóra az usztasák kockás jelvényét tűzzék ki? Krajínában, a horvát Boszniában, sokkal tovább tart a ferences szerzetesek részvételével zajló, a szerbeken elkövetett népírási emléke, a CNN által erre szánt rövid hírközlési időnél. Az ortodox szerbeknek védelmet ígértek, ha áttérnek a katolikus vallásra, aztán mégis megölték őket, amikor beléptek a templomokba. A papok pedig csak bámultak.”³¹

Ezek közül egyik sem lep meg minket, ha ismerjük a római katolicizmus történelmét. „A pápaság megjelenése óta (600 körül) a pontos és hiteles történészek becslése szerint több mint ötven millió

²⁷ Robert d'Harcourt, "Franz von Papen l'homme a tout faire..." (*L'Aube*, 1946.10.03.) in *The Vatican Against Europe*, Edmond Paris, ford. franciából A. Robson, első angol kiadás 1961 (183 Fleet Street, London, EC4: The Wycliffe Press, 1961), 271. o.

²⁸ Libres Propos, Flammarion, Paris, 1952

²⁹ Edmond Paris, *The Vatican Against Europe* (London: Wycliffe Press, 1961)

³⁰ *The Vatican's Holocaust* (Springfield, MO: Ozark Books, 1986)

³¹ *Sunday Telegraph*, 1991.09.15.

ember vesztette el életét az eretnokség 'bűne' miatt. Ezekkel a pápai végrehajtók végeztek. Ez azt jelenti, hogy átlagban ötvenezer vallási okból elkövetett gyilkosság jut a pápaság fennállásának mindegyik esztendejére."³² A Szentírás prófétikus módon beszél a pápaság hatalom és vér utáni szomjáról; a történelem rengeteg hátborzongató részletet jegyzett fel.

A pápaság mindig vezető szerepet játszott Európa történelmében. A legtöbb nagyobb nemzet magán hordozza a pápaság nyomait és befolyását. A múltban teljesen ellenőrzése alatt tartotta a királyok és a fejedelmek kinevezését. A nyugati világ teljes történelme, tizennégy évszázadon keresztül, át van itatva a Római Egyház cselszövéseivel és intrikáival. A Katolikus Egyház fáradhatatlanul igyekezett az egységes világrendet megteremteni. J. A. Wiley történész szavaival élve:

„...ami a pápaságnak a kormányokra gyakorolt befolyását illeti, könnyen bebizonyítható, hogy a pápaság tizenhárom évszázadon át késleltette a képviselői és alkotmányos kormányok megjelenését. A babonáság a despotizmus szülőanyja; a keresztyénség pedig a szabadságé. Nincs olyan igazság, amelyet a világ elmúlt történelme világosabban feltárna. A keresztyénségnek köszönhető, hogy megjelentek a demokratikus elemek a világban.... A pápista kormány az alkotmányos kormányok szöges ellentéte: az egész hatalmat egy ember kezébe összpontosítja: ráadásul isteni jogcímen teszi ezt; ezért lényében örökre antagonisztikus marad az alkotmányos elemmel szemben. Hosszan tartó dominanciája Európában gátolta a társadalomban megjelenő népi elem kifejlődését és a világban az alkotmányos kormányok felállítását.”³³

Reményünk és imánk Európával kapcsolatban

Újból a történelem egyik választójához érkeztünk. A Vatikán újra igyekszik Európára kényszeríteni rendszerét és szertartásait, hogy ismert célkitűzései felé haladjon. Az egész folyamatot magas szinten irányítják a Vatikánból. Elsősorban közvetlenül a polgári nagykövetek által dolgoznak, akik minden európai államban jelen vannak. A Katolikus Évkönyv szerint „a pápai képviselők 'azt a megbízatást kapják a római főpaptól, hogy jól körvonalazott módon képviseljék őt a világ különböző nemzetei között és a régiókban.’”³⁴ Másodsorban a Római Egyház közvetlenül és öntörvényesen kezel minden egyes nemzetet, megannyi konkordátumain keresztül. Közvetetten pedig a különböző európai kormánykörökben található képviselőin és befolyásain keresztül működik. Ez a részvétel, különösen a pénzügyi és kereskedelmi területen, dokumentumokkal van igazolva az Évkönyvben, a „Kormányzati Intézmények” címszó alatt. Ezek magukban foglalják többek között az ENSZ-t, az Európai Tanácsot, az Amerikai Államok Szervezetét, A Privát Törvény Egyesítésével Foglalkozó Nemzetközi Szervezetet és a Nemzetközi Gabonatanácsot. Róma megfigyelőkkel és küldöttekkel rendelkezik ezekben az intézményekben.³⁵ Végül, saját emberein keresztül munkálkodik Európában, akik mindenekelőtt a Római Katolikus Egyháznak fogadtak hűséget. Ezek közül sokan tevékenyen vesznek részt nemzetük vezető struktúráiban. Római katolikusokként azt a parancsot kapták a Vatikántól, hogy befolyásukat és hatalmukat használják fel arra, hogy nemzetüket a pápai politika vonalával összhangba hozzák, minden egyes konkrét kérdésben.

³² „Egyetlen számítás sem képes pontosan megállapítani, hogy mennyien haltak meg különböző módon azért, mert kiálltak az evangélium mellett és szembeszegültek Róma egyházának romlásával. Egymillió szegény waldensi lelte halálát Franciaországban; kilencszázezer ortodox keresztyént öltek meg kevesebb mint harminc év alatt a jezuita rend felállítása után. Az alvai herceg azzal dicsekedett, hogy harminchatezer embert öletett meg Hollandiában néhány év alatt. Az Inkvizíció különféle kínzó módszerek használatával százötvenezer emberrel végzett harminc év alatt. Ez csupán néhány példa, és tényleg csak kevés példa azokból, amelyekre sor került a történelemben; de a teljes számot sosem lehet megtudni, míg a föld ki nem adja halottait és többé el nem takarja őket.”, John Dowling, *History of Rome in Scott's Church History*, 8. kötet

³³ J. A. Wylie, *The Papacy*, III. kötet, 3. rész, "Influence of Popery on Government" www.wayoflife.rog/papacy/03-03.htm 2003.09.25.

³⁴ *Our Sunday Visitor's Catholic Almanac*, 1998, (Huntington, IN: Our Sunday Visitor, Inc., 1997), 168. o.

³⁵ *The Catholic Almanac*, 1998, 171. o.

Imádkoznunk kell, hogy Európa ne süllyedjen vissza abba a lelki és politikai állapotba, amelyben a középkor idején volt. A római katolicizmus kívülről és politikailag erősnek néz ki, de belül és lelkileg gyenge. Törvényei és ceremóniái miatt a püspökök, papok és laikosok kötelesek elfogadni azt a rendszert, amely a pápát egyetemes „szuverén atyaként” ismeri el, miközben tagadja a valódi Atyát és Fiút. Hagyományaiból, történelméből és kríziseiből egyértelműen kiderül, hogy olyan intézménnyel van dolgunk, amelyből hiányzik Krisztus kegyelmének evangéliuma, sötétségben jár és a halál árnyékának völgyében.

Ezzel szemben az igazi keresztyén hit kívülről kicsinynek és gyengének nézhet ki, de belül, lényegét tekintve, a legnagyobb erő a földön. Ez az erő szabadította fel Európa nagyobb részét a Reformáció idején. Ez az az erő, amely az Úr Jézus Krisztusban található és elválaszthatatlan tőle. Péter apostol a következőket mondta: „*Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.*”³⁶ A mi bizalmunk magyarázata a mi feltámadt Megváltónkkal, az Úr Jézus Krisztussal való kapcsolatunkban van. Ő Úr, a világegyetem Királya és Fejedelme, Pap és Megváltó. A mi Urunk Jézus Krisztus próféta, Szentlélekkel teljes és minden szükséges ajándékkal felruházott, hogy tanítson, vezessen és megmentse minket. Ő és kegyelmi evangéliuma adnak alapot Európa jövőjét illető reményünknek. A mi örökségünk a mennyekben van, a földön azonban „*Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre...*”³⁷

Emlékszünk, hogy Isten ereje többnyire a legnagyobb hanyatlás idején nyilvánult meg a legdicsőségesebben, mint például a 18. századi ébredés és a Reformáció idején. „*A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök.*”³⁸ Isten visszafordíthat egy népet a maga szuverenitásával és isteni időzítésével a Bibliához; az egyedül kegyelem által, egyedül hit által, egyedül Krisztusban történő megváltás igazságához. Amikor Neki tetszik, képes ereje által kegyelme egyetlen szavával megújítani Európát, hogy ellenségeit Krisztus lábainak zsámolyává tegye. Imádkozzunk, hogy adja nekünk a reformátorok hitét és mindazokét, akik Európa történelme során életüket adták a bibliai igazságért! Az Európai Unióért az Úr prófétájának szavaival imádkozunk: „*Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen.*”³⁹ Isten kiáraszthatja Szentlelkét, akkor, amikor akarja. Ezt tette a Reformáció idején is; imádkozzunk, hogy tegye meg újra! Emlékszünk John Owennek, a történelem egy másik fordulópontján elhangzott szavaira. Saját nemzetéről, Angliáról beszélt a szociális szétesés idején. Ébredés után vágyott. Ma nekünk is ugyanarra a hitre és bizalomra van szükségünk, Nagy-Britanniát és az egész EU-t illetően:

„Hogy mikor teszi ezt Isten, nem tudom: de hiszem, hogy megteheti. Ő képes ezt megtenni – képes minden egyházát megújítani, kiárasztva Lelkét, Akinek teljessége Nála van, hogy a megfelelő és rendelt időben visszaszerezze ezeket magának. Továbbá: igazán hiszek abban, hogy amikor Isten bizonyos célokat elér velünk és minden emberi dicsőséget szégyenbe borít, megújítja a vallás erejét és dicsőségét még ebben a nemzetben is.”⁴⁰

Vigyázatok és imádkozatok; fújjatok riadót a Sionon!

Róma egyháza az új világrend „kialakuló totalitáriánizmusának” egyik fő szereplője. Az EU-ról szóló elképzelései a fő elemek a kibontakozó globális stratégiában. Szükséges, hogy vigyázzunk és imádkozzunk, miközben a „Negyedik Reich” kilép embrionális fázisából. Az ősi időkben élt öröktől megkövetelték, hogy vigyázzanak a tolvajokra és a csendháborítókra. Mindnyájan parancsba kaptuk,

³⁶ 1Pt 1,3

³⁷ 1Pt 1,5

³⁸ Ézs 9,2

³⁹ JerSir 5,21

⁴⁰ John Owen, *The Works of John Owen* (Johnstone & Hunter, 1850-53; újra kiadta a The Banner of Truth Trust, Edinburgh EH12 6EL, 1976), 9. kötet, 514. o.

hogy örködjünk: „*vigyázzatok és imádkozzatok*”. Egy félelmetes közönbösség telepedett Isten házanéjére, egy nemtörődömség, a Katolikus Egyház és az EU által, az ősi szabadságunk és protestáns identitásunk ellen intézett támadásokkal szemben. Az Úr mai őreiként figyelniük kell a tévtanítókra és a hamis vallásokra. Vigyáznunk és figyelniük kell azok cselekedeteire és szavaira, akik az evangéliumot hitehagyásra és zsarnokságra akarják cserélni. Istentől kapott feladatunk, hogy vészjelzést adjunk le: „*Fújjátok a kürtöt ...Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van az.*”⁴¹ Ma még jobban eleget kell tenni a parancsolatnak, mint az ősi időkben: „*Embernek fia! Őrállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben.*”⁴² Miközben kiállunk az igazság mellett, imádkozzunk, hogy Isten ereje munkálkodjon újból Európában: „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!*”⁴³ Az Úr Jézus Krisztusnak köszönhetjük azt a szabadságot, amellyel még rendelkezünk. Hűséges és tökéletesen szent áldozatával eleget tett a teljesen szent Isten, mi általunk áthágott törvényének. Ő, az Isten Fia; az, Aki szabadokká tett minket. „*Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*”

Létezik egy valódi egység a világban, mégpedig az összes igaz hívő egysége. Egyetlen hit van. Minden igaz hívő ugyanazon Szentlélek által tért meg és ugyanabban a kegyelmi munkában részesült, amely a Szerelmessel kötötte őt össze. Krisztus Jézusban egyek vagyunk, lelkileg arra szánva, hogy álljunk meg szilárdan ebben a szabadságban és álljunk szilárdan az Ő igazságában. „*Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kössétek meg ismét magatokat szolgaságnak igájával.*”⁴⁴

⁴¹ Jóel 2,1

⁴² Ez 3,17

⁴³ Ézs 40,31

⁴⁴ Gal 5,1